

[Ole Bernt Henriksen]

Det gælder også den forespørgsel, vi beskæftiger os med her i dag. Den er vel nok et skoleeksempel på en overflødig forespørgsel, og den er vel også dermed spild af Folketingets tid, selvfølgelig.

Men den er vel også en forespørgsel, der stiller os, der har stemt for vandmiljøplanen, over for nogle meget særprægede vanskeligheder. Vi havde nemlig bestemt, at vi først ville vurdere det, vi skal tage stilling til her i dag, i 1990.

Jeg er således i den ejendommelige situation, at den ordførertale, jeg skal holde for mit parti nu, i brede træk bliver et forsøg på at undgå at holde den tale, som jeg formentlig skal holde i 1990, når vurderingen skal i gang. Hvis det skal lykkes mig, så er jeg nødt til at nøjes med at komme med nogle ganske få overordnede betragtninger – måske også til vejledning for hr. Knud Lind, hvis hr. Knud Lind var til stede her i salen nu.

Det første er, at det helt grundlæggende for regeringens arbejde på det her område som i øvrigt på andre områder er, at vi prøver på at justere vores indsats, ikke bare hvert andet eller hvert tredje år eller i 1990, men hele tiden. Når man beskæftiger sig med miljø, skal man ikke kigge på terminer, for naturen kender ingen terminer. Man skal kigge på virkeligheden og være parat til at ændre sin fremgangsmåde efter virkeligheden.

Det andet, man er nødt til at sige, er, at det sandelig ikke er nemt at være miljøministere. Den ene dag kommer der nogle undersøgelser – nu kan man jo få undersøgelser til at sige næsten, hvad man vil, hvis man har lyst til det – der viser, at målene i vandmiljøplanen slet ikke nås, og det giver så anledning til hysteri. Og den næste dag får man så at vide, at der cirkulerer et dokument, som alligevel ikke er et dokument, men jeg tror et notat i en løbende proces – jeg mærker mig denne nyskabelse i det danske sprog. Og der bliver fra den side stillet krav om, at man skal til at regulere og justere og reagere på det. Det er baggrunden for denne velsignede debat her i dag.

Jeg er enig med ministeren i, at vi kan i grunden kun – ministeren var mere høflig, men jeg vil så være en lille smule uhøflig og sige, at vi kan egentlig kun reagere med at sige: Nå! Jeg vil for mit eget vedkommende sige næsten et trefoldigt nå, for vi har jo sagt så mange gange, og det gentager jeg så for god ordens skyld, at vi nok skal vurdere det her i 1990.

Hr. Knud Lind, der er så bekymret på landbrugets vegne, citerer – ligesom han gør ved andre lejligheder, når det drejer sig om industrien, uanset at industrien går ind for regeringens miljøpolitik – udvalgte medlemmer af Industrirådet for, hvor utilfredse de er med regeringens miljøpolitik.

I dag har vi så fået at vide, at uanset at landbruget står bag vandmiljøplanen, så er der også individuelle landmænd, som hr. Knud Lind omgås – jeg tror ikke, det er tilfældigt, at han omgås netop dem – som er imod regeringens vandmiljøplan og kalder den fejlinvesteringer. Både landbruget og i øvrigt kommunerne, som jo har en del udgifter i denne forbindelse, står faktisk bag – jeg vil sige i særlig grad bag – den metode, regeringen bruger, men selvfølgelig også bag de konkrete foranstaltninger, som regeringen har iværksat.

Se, det, der er det afgørende for Det Konservative Folkeparti, er, at vi i 1990 får en så reel vurdering af vandmiljøplanens virkninger, som vi overhovedet kan få, for kun på den måde får vi forudsætninger for at kunne foretage en justering af vandmiljøplanen, hvis det er nødvendigt.

Derfor har Det Konservative Folkeparti foreslået – det tror jeg er en god idé, ellers havde vi selvfølgelig ikke foreslået det – at vi afholder en ny konsensuskonference med deltagelse af politikere og eksperter, sådan som vi jo også gjorde det for vandmiljøplanens vedtagelse, således at vi kan få de rette informationer og vurderinger, inden vi træffer vore beslutninger. Vi har endog foreslået et symbolsk sted for konferencen, nemlig Danvand Centret i Odder ved Århus, som er, kan man sige, et barn af den stigende miljøinteresse i Danmark, og som står klart til brug i midten af 1990.

Til sidst vil jeg gerne understrege, at vandmiljøplanen blev til efter et grundigt forarbejde. Det var ikke nogen hovsaløsning, og Det Konservative Folkeparti vil ej heller medvirke til hovsaændringer.

Leif Hermann (SF):

Fremskridtspartiet har rejst en forespørgselsdebat om vandmiljøplanen, og selv om Fremskridtspartiets motiver til at gøre det og andre formål næppe er sammenfaldende med vores opfattelse af situationen, skal Fremskridtspartiet nu alligevel ikke have utak for sit initiativ.